

๑๐

สร้างวัดเทพนิมิตสุดเขตสยาม ตำบลเวียง อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย

๑๐.๑ อัสดงที่เชียงของ

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๖ หลวงพ่อได้รู้ดงค์มา ปลีกวิเวกเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรมในพื้นที่จังหวัด เชียงราย จนมาถึงเนินเขาริมแม่น้ำโขงซึ่งติดกับ ประเทศลาว ท่านเห็นความสงบและสถานที่สัปปายะ จึงตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม ณ ที่แห่งนั้น

ศรัทธาญาติโยมทราบว่า หลวงพ่อมีความตั้งใจ ที่จะปฏิบัติ ณ บริเวณเนินเขานั้น จึงได้ถวายที่ ๔ ไร่ ซึ่งต่อมากณะศิษยานุศิษย์ทราบข่าวว่าท่านมาสร้าง ที่พักสงฆ์ ณ ริมแม่น้ำโขง อำเภอเชียงของ จึงได้ พร้อมใจกันร่วมสร้างเสนาสนะต่าง ๆ เพื่อใช้เป็น ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป เป็น จุดเริ่มต้นของศาสนสถานแห่งที่สี่ ที่หลวงพ่อฝากไว้ ให้แก่พระพุทธศาสนา

๑๐.๒ สาธุชนร่วมใจ

ด้วยภูมิประเทศที่ติดกับแม่น้ำโขงและมองเห็น ประเทศลาวชัดเจน จึงเป็นสถานที่ที่ผู้คนได้ขึ้นมา กราบไหว้นมัสการหลวงพ่อไม่ขาดสาย บริษัท เอสซีจี จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบร่วมสร้างถนน

เจตีย์ภักทรกับพุทธเจ้ามณีนาคศรีเชียงของ

บริเวณสำนักสงฆ์โดยรอบ รวมทั้งแรงศรัทธาของญาติโยมไม่ว่าจะเป็นคณะศิษยานุศิษย์ หน่วยงานราชการ ห้าง ร้าน และบริษัทอื่น ๆ อีกมากมาย ทำให้เสนาสนะต่าง ๆ อาทิ หอสวดมนต์ ศาลาปฏิบัติธรรม เป็นต้น สามารถสำเร็จจุล่งไปได้อย่างรวดเร็ว

อีกทั้งได้ขยายพื้นที่เพิ่มขึ้น เพื่อก่อสร้างอุโบสถ วิหาร เพื่อประดิษฐานพระพุทธรูปเนื้อทองคำ หลวงพ่อเงินทันใจ พระพุทธรูปเนื้อนาค และที่สำคัญที่สุด คือ พระธาตุเจดีย์บรมจุพระบรมสารีริกธาตุ นามว่า “เจดีย์ภัทรกับพุทธเจ้ามณีนาคศรีเชียงของ” ตลอดทั้งเสนาสนะอื่น ๆ ซึ่งกำลังดำเนินการก่อสร้าง อยู่ในปัจจุบันให้เป็นที่พักการะกราบไหว้บูชาแก่พุทธศาสนิกชนที่ได้มา ณ สถานที่แห่งนี้

ต่อมาได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ในการใช้พื้นที่ ๑๔ ไร่ ๓ งาน ๙๒ ตารางวา เพื่อตั้งเป็น “วัดเทพนิมิตสุดเขตสยาม” เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยขณะนั้นหลวงพ่อดำรงสมณศักดิ์ พระราชาคณะที่ พระธรรมวิสุทธิญาณ เป็นเจ้าอาวาส มีพระภิกษุสงฆ์จำพรรษา ๑๒ รูป

เจดีย์ภักดีพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๑๐๐๐ แห่งประเทศไทย

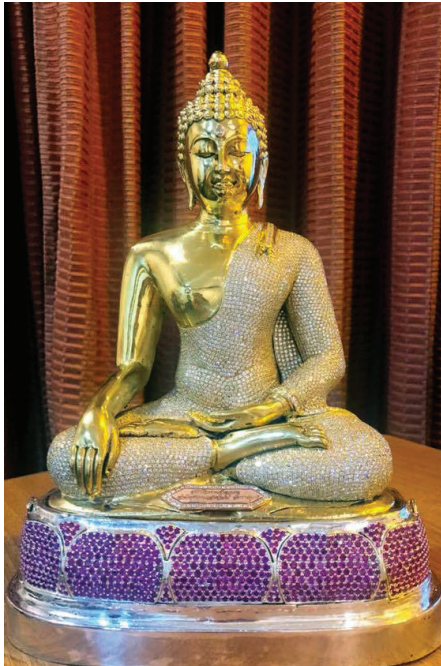

ปูชนียวัตถุภายในวัดเทพนิมิตสุดเขตสยาม

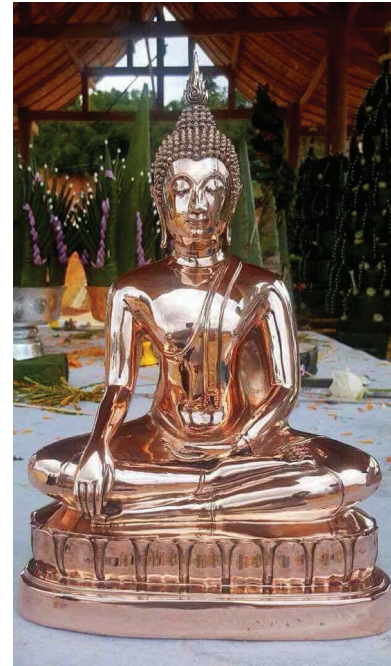
พระพุทธรูปหาวชิรรัตนไพฑูริย์วัฒนปฐุมกร

พระพุทธรูปทอง

พระพุทธรูปเงิน

พระพุทธรูปนาค

หลวงพ่ोजินทันใจ

พระอุปัคฺต

หลวงพ่อบัณฑิตเจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตสุดเขตสยาม
โดยมี พระราชสิริวิชโรคม วิ. (สุขเลิศ กนฺตธมฺโม) เจ้าคณะจังหวัดเชียงราย (ธรรมยุต) น้อมถวายตราตั้ง

องคมนตรี เชิญหิรัญบัฏ พัตยศ ผ้าไตร
และเครื่องยศสมณศักดิ์ ถวายแด่ พระพรหมวชิรคุณ

หลวงพ่ไพบูลย์และพระครูปลัดสุวัฒนศรีธาคคุณ (ญาณพงศ์ สิริบุญโณ) รักษาการเจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตตุดเขตสยาม

๑๐.๓ เชียงของรอคอย

ปฏิปทาขององค์หลวงพ่อก็คือ เมื่อท่านสร้างวัดใด สิ่งก่อสร้างจะถูกออกแบบให้มีสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์และกลมกลืนกับธรรมชาติ ตามที่ภาษาทางโลกกล่าวว่าสมบูรณ์ทั้งศาสตร์และศิลป์ อันมาจากแนวคิดที่หลวงพ่อก็คือพิจารณาใคร่ครวญลึกซึ้ง และปรึกษาผู้ที่มีความรู้แล้วอย่างดี แต่สิ่งก่อสร้างเหล่านั้นลูกศิษย์ต่างมีศรัทธาเห็นประโยชน์ร่วมบุญกับท่านเองโดยที่ท่านมิได้ประกาศ ดังที่หลวงพ่อก็คือมักจะกล่าวบ่อย ๆ ว่า

“...ตั้งแต่บวชมาไม่เคยขอ ไม่มีใครให้หลวงพ่อก็คือไม่ขอ จะไม่มีกิน ก็ให้มันตายไป มีน้ำก็ฉันน้ำเอา ดุสิตมันจะตายไหม เราไปขอเขา เขาไม่มีจะให้เรา เขาก็เสียใจ เราไม่ได้ตามที่เรายากได้ เพราะเขาไม่มีจะให้เรา เราก็คือไม่สบายใจ ที่หลวงพ่อก็คือสร้างวัดนี้ไม่ได้ขอเลย มีแค่ไหนอยู่แค่นั้น มีกระต๊อบก็อยู่กระต๊อบ อยู่เท่าที่มันมีนี่แหละ ที่มาถวายมาสร้างนี้เขาให้มาเอง ลองดูสิมันมีเหตุอะไร ทำไมหลวงพ่อก็คือไม่ขอ มีแต่คนมาให้...แต่ถ้าใครมาขอหลวงพ่อก็คือ เราให้หมด แต่เราไม่ขอ...”

โดยหลวงพ่อก็คือจะกล่าวถึง บริษัท ญาติโยม ที่ได้มาช่วยกัน แม้แต่รายละเอียดน้อยว่า

“...หลวงพ่อก็คืออธิฐานเอา ใครก็ดีที่ร่วมบุญวาสนากันมา เป็นเพื่อน พี่น้อง ญาติ เทวดา ก็ดี ที่รู้จักเรา มาช่วยเราหน่อย...ถ้าไม่เคยผูกพันกันมาก่อน ก็ไม่มีทางที่มาพบกันได้ แต่ถ้าเคยผูกพันกันมา ต่อให้อยู่ห่างกันไกลแสนไกล ก็ต้องได้พบกันแน่นอน...”

การเข้ากราบท่าน ไม่ว่าจะเป็นยุคไหนวัดอะไร หลวงพ่อก็คือจะย้ากับผู้ดูแลเสมอ ไม่ว่าใครจะยากดีมีจน เมื่อเดินทางมาถึงที่ที่ท่านพำนัก และในเวลาที่ท่านพร้อมรับญาติโยม ต้องให้เขาเหล่านั้นได้ทำตามประสงค์ หากในยามปกติย่อมได้กุศลแรงคึดคึดธรรมติดใจไป โดยเฉพาะให้กตัญญูต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จะเจริญรุ่งเรือง

แต่ในยามเมื่อญาติโยมที่มาประสบความสำเร็จทุกซีกทุกทางหาทางออกไม่ได้ จะให้ท่านทำสิ่งใดเพื่อความสบายใจที่ไม่รบกวนธาตุขันธ์และพระวินัย ท่านจะอนุโลมทำให้ หลวงพ่อก็คือจะเมตตาพูดคุยกุศลปลอบประโลม เล่าถึงเรื่องของท่านในอดีตสิ่งที่ยอมพ่อโยมแม่ท่านสอนตั้งแต่วัยเยาว์ ชีวิตที่ฝ่าฟันมาด้วยความอดทน ให้มีกำลังใจหาทางออกที่พอเป็นไปได้

“...หลวงพ่อก็คือเป็นคนที่ยากตั้งแต่เด็ก แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่ไม่กลัว ก็กลัว แต่เราทำความเข้าใจในสิ่งที่กลัว ศึกษาดูเบื้องหลังของความกลัว มันก็เข้าใจว่าสิ่งที่กลัวว่าคืออะไร...”

“...อย่าพึ่งสรุปว่าชีวิตมันแย่ ถ้าเรายังมีลมหายใจ เรามีโอกาสใหม่เริ่มต้นแก้ไขทำใหม่ได้ทุกวัน แม้วันนี้มันไม่ได้ ถ้าเราไม่หยุดพยายาม ลักรันต้องเป็นของเรา...”

“...ช่วงนั้นชะ เรื่องบางเรื่องมันก็แค่เท่านั้น แบกหรือเก็บเอาไว้ ก็หนักใจตัวเราเองเสียเปล่า....วันนี้ อาจจะไม่ใช่วันของเรา แต่สักวันหนึ่ง เมื่อบุญบารมีที่เราทำมาให้ผล เหมือนผลไม้ที่สุกอยู่บนต้น รอวัน เก็บเกี่ยวร่วงหล่นมาให้เราได้เก็บกิน เมื่อนั้นเราจะเข้าใจ...”

“...บางทีไม่ต้องทำทุกอย่างในเวลาเดียวกัน จะทำอะไร ทำทีละอย่างให้ดี ทำให้ดีไปทีละเรื่อง ผลของมันย่อมดีกว่าทำหลาย ๆ เรื่องพร้อมกัน แม้มันจะทำได้ แต่ทำแบบมุงมันทีละเรื่อง ให้สำเร็จนั้น ดีที่สุด...อย่าคิดว่าเราทำไม่ได้ เขาทำได้ แล้วเราทำไม่ได้ ไม่เป็นแบบนี้เสมอไป อยู่ที่เรามุงมันตั้งใจ เพียงพอแล้วหรือยัง...”

เมื่อผู้ที่ทุกข์มาเริ่มผ่อนคลาย ท่านจะโปรยปรายธรรมะบันเทิงจนยืมได้ มีกำลังใจกลับไป

หลวงพ่อบอกเสมอว่า รอยยิ้มของญาติโยมเหล่านั้น นั่นก็คือความสุขของหลวงพ่เช่นกัน

แต่สำหรับญาติโยมที่ยังไม่อาจหลุดพ้นจากความเป็นทาสของอารมณ์ ซึ่งอาจจะจมอยู่ในสถานะนั้น มาเนิ่นนาน หลวงพ่ออาจจะแนะนำให้มาอยู่วัดปฏิบัติธรรม เพราะท่านได้สร้างเสนาสนะไว้รองรับแล้ว ประการสำคัญคือความเป็นป่าที่ท่านอนุรักษ์ไว้ จะได้ช่วยเยียวยาจิตใจได้อีกทาง ท่านจะแนะนำให้มองดู ธรรมชาติเหล่านั้นอย่างเข้าใจ ให้อารมณ์ผ่อนคลายลง โดยสังเกตจากธรรมชาติภายในวัด ให้เข้าใจถึง ธรรมดาของทุกชีวิต โดยหลวงพ่จะชี้ให้เห็นว่า

“...มองดูธรรมชาติต้นไม้ในป่าเขา ต้นเล็กต้นใหญ่อยู่ด้วยกัน โดยไม่เคยเปรียบเทียบตัวเองกับใคร มันก็ยังคงมีชีวิต เติบโตสวยงามตามธรรมชาติในแบบของมันเอง นี่แหละธรรมชาติเขาเป็นตัวอย่างที่ดี แสดงให้เราเห็น การมีชีวิตไม่ต่างกัน...”

“...ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ ตันไม้ใบหญ้า ป่าเขา ก็ล้วนแต่มีความรู้สึก สามารถสัมผัสถึงกันได้ทั้งนั้น บ้างก็สามารถสัมผัสได้ด้วยการกระทำ ด้วยการแสดงออกทางกาย วาจา ใจ บ้างก็สัมผัสได้จากกระแสพลังงานที่มีอยู่รอบตัว

ฉะนั้นเวลาเราจะทำอะไร ขอให้พิจารณาให้ดีเสียก่อน จะได้ไม่ไปส่งผลกระทบต่อกัน ให้ขุนช้างหมองใจเจ็บทุกข์ จากผลการกระทำของเรา...”

“...เดี๋ยวสุขก็ทุกข์ เดี่ยวทุกข์ก็สุข มันเป็นของคู่กันไม่ว่าจะอยู่ในความรู้สึกไหน สุดท้ายก็เป็นอารมณ์เหมือนกัน แตกต่างกันแค่เจตนาที่สะท้อนออกมา เป็นสีของอารมณ์ ให้เรามองเห็นก็เท่านั้นเอง...”

ปัจฉิมอารามแห่งพระมหาเถระ **สุมงคล** ได้สร้างสุข ทุกข์มลาย จากกระแสแห่งเมตตา อีกทั้งการดำรงไว้แห่งธรรมชาติดั้งเดิมทั้งป่าเขาและทิวทัศน์สองฝั่งโขงอันเยือกเย็น ที่หลวงพ่อยังได้สร้างมิตรวิเทศสัมพันธ์บ้านพี่เมืองน้องไว้ ผนวกกับสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าที่หลวงพ่อบริหารรักษาให้แข็งแรงสละไว้ในช่วงที่สังขารเริ่มโรยรา เป็นไม้ไผ่ฝังเข้าไปทุกที สถานที่นี้ท่านต้อนรับเสมอทั่วหน้า ดังคำที่ท่านมักกล่าวทิ้งท้าย เมื่อญาติโยมจะลากลับว่า

“...เขียงของรอกอย...”

ทุกอย่างมีเวลาของมัน
สำคัญที่ตัวเรา
เตรียมความพร้อม
อยู่ตลอดเวลา
เมื่อถึงเวลาของเรา
อย่าปล่อยให้โอกาสนั้นหลุดมือ

